

tere srkajo sedaj pri nas dan na dan. Gestrin peva:

Med samostanskimi zidovi
otožni mrtveci živé —
kedaj, kedaj pa zelenele
in cvetle veje so suhé?

Suha veja bi se z večjo pravico smelo imenovati tako bolno, brezupno pesnikovanje. Suha veja so novodobne struje, ki ne poznajo nobenega ideala, ampak samo igranje z besedami in zvoki. Krščanstvo ima krasne

ideje, in če pesnik te ideje izraža v sijajni lepi obliki, ustvari krasne umotvore. Ko bi se naš mladi pesniški naraščaj po tem ravnal, marsikateri nadarjeni mladenič ne bi taval po temi in svojih lepih darov tratil za malo-vredne spise. Ko bi bil Gestrin dalje časa živél, bi se bil morda povspel do višjih vzorov. Da je bil tega zmožen, kažeta nam na primer pesmi: „Naročilo“ in „Zadnji brat“, ki sta res krasni in imata trajno vrednost.

Moj stari kanapé.

Légali so dnevi prošli v grobe,
begali so meseci in leta. — —
Vse trohni, vse vidu se odmika:
vitezi so legli k večnemu pokoju,
samostanci bosopeti
spe takisto spanje trdno:
vse razdene časa bučna reka!

— — — — —
Kaj pa ti, moj stari kanapé?
Res si ti za veke narejen?
Ali tebe se ne prime molja zob?
Mari usnje je rujavo tvoje
kot Ahila slavnega hrbtišče?

Tu prebil si že stoletje celo,
drugo tudi h koncu se nagiba.
Kje so tisti, ki si ti jih pestoval?
Kje so, ki na tebi sladko so dremali?
Kje so, katerih solze ti si pil?
Kje so, katerih smeh si ti poslušal?
Kje so grofi tisti blagorodni,
kje menihi tisti gologlavi:
kje so, kje, povej mi kanapé!

— — — — —
„Vsi odšli po poti vsega so človeštva,
črni prt pokrtil je rakve,
črno prst prerašča trava.“

Za nje veš le ti, moj stari kanapé!
Ti o njih mi praviš zgodbe
v noči pozni, v celici samotni,
ko pod mano spava pestri svet,
ko pod mojim oknom sova uka.
Pravi, pravi le mi zgodbe stare,
le opravljaj, le obiraj prah,
ki kot človek nekdam tu je bival!
Namigavaj mi o grofih in groficah,
le se čudi cremitom svetim,
le zabavljaj na menihe take,
ki so brez poklica vzeli kuto;
le jezika o pojedinah
in o vinu in o čašnem žvenku,
le proslavljaj vélike askete,
romarje na skali bosonoge!
Vse po vrsti mi zatoži,
vse po vrsti mi pohvali! —

— — — — —
Jaz? — Kaj meniš, da nad tem se zgražam,
da lasje ježé se mi na glavi?
Ne, nikdar! Vse to godi se danes,
vse to dokaz je le resnice stare:
V svetu angelov in vragov ni,
svet vesoljni nosi le ljudi!

F. S. Finžgar.